

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 154. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519291760/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

med en Lampe. Hun smilede, satte en Hovednøgle i Laasen, og lukkede sagtelig op. *La Fosse* skjød mig ind, og trak Døren til sig."

„Otte Dage indrømmede Skjæbnen os – paa den niende slog Adskillelsens Time. Vor Charon oplæste, som sædvanlig, Slagtoffernes Navne. Tre Uvedkommendes bleve nævned; det fjerde var *Annette Dubois!* Samlingen forlod mig; jeg fornem ikke det Afskeds-kys, hun trykkede paa min kolde Pande. Jeg vaagnede i en Feber, som for fjorten Dage berøvede mig Forstanden, og skjænkede mig en lykkelig Bevidstløshed. Da Bevidstheden omsider vendte tilbage, forekom det mig, at jeg havde sovet hele Aar: mit Giftermaal, min korte Lyksalighed i min Hustrues Favn, hendes Bortgang – Alt fremstillede sig i min Erindring som en længstforsvunden Ungdomsdrøm. Velgjørende Selvbedrag! Tiden, som læger alle Saar, havde ved Sygdommen faaet en saadan Udstrækning for mig, at mit Hjertes dybe Vunde allerede syntes langt ældre, og derfor mindre farligt og smertefuldt. Uden denne Aandsfraværelse, uden denne Legemsudmattelse, skulde jeg neppe have overlevet hiin Catastrophe – hvad siger jeg? denne Sygdom frelste virkelig min Fader og mig fra Guillotinen; De skal høre hvorledes!"

„Da jeg var kommen til mig selv, var den første, jeg spurgte efter, vor kjære Præst; den anden *la Fosse* – thi *Annettes* Navn kom ikke over mine Læber; der laa begravet og indgravet i mit Hjerte, som en hellig Løndom, der gjemmes til Evigheden." – Min Fader foldede sine Hænder, og saac til Himmelen: „Hisset min Søn!" sagde han, „Iønner Gud de Ædle, som gik i Døden for Dig og din Fader! – Hør og velsign deres Minde! Tilbed et Forsyn, der atter kalder Dig tilbage til Livet og Friheden! – For otte Dage siden havde jeg i fire og tyve Timer Intet seet til disse vore Venner, der stedse skiftedes til at vaage og pleje Dig. Du var falden i en dyb Søvn. Jeg gik ind i Forsamlingsstuen – de vare ikke der. Jeg spurgte om dem: een af Fangerne fortalte mig, at de alt den forrige Dag vare guillotinerede. Dødsherolden havde kaldt paa *Charost*, Fader og Søn. Fader *Tirlemont* traadte frem under mit Navn, og raabte til Forsamlingen: „Min Søn *Louis!* hvor er Du!" „Her!" svarede *la Fosse*. Tribunalets Officiant og Vagten kjendte hverken dem eller os; de øvrige Fanger taug, grebne af Beundring over en saadan heltemodig Opofrelse. Man vidste, at *Leban* paa nogle Dage havde forladt *Arras*; deres ædle Bedrag lykkedes – de lede Døden for os. Fromme *Tirlemont!* Du fulgte din Frelsers Exempell

Stakkels Louis!

Arme la Fosse! dit Hjerte var nu kun tilgængeligt for een Følelse – Venskabscts. Du havde samme Dag erfaret din Moders, din Søsters og din Elskedes Henrettelse i Nantes. Og her, min Søn! hør hvilken frelsende Stemme tilhvidsker os i Røverhulen!" Han fremdrog en lille Billet, og læste: „Min gamle Velgjører! mindes De endnu deres *Jean Petit*? han som havde saadan uimodstaelig Lyst til Søen, og som De lod undervise i Navigationen, og som De forsynede med Klæder og Penge? Det er nu tyve Aar siden jeg forlod Rougemont og gik til Martinique. For tre Aar siden kom jeg tilbage derfra, og bosatte mig som velhavende Kjøbmand i Douanenez. Revolutionen rev mig ind i sin Hvirvel: jeg greb Kaarden, og befinder mig nu 20 Maaneder her i Arras, som Bataillonschef. Jeg staaer mig godt med et af Tribunalets Medlemmer. Han viste mig Listen over de Fangne og Henrettede, og samme Dag skulde De og deres Søn høre til de Sidstes Tal. Jeg blev i Retten, for at prøve Noget til deres Redning: da seer jeg den ærverdige Pater *Tirlemont* og en Ubekjendt, som tilegne sig deres Navne. Jeg mærker Hensigten og tier. Af en Veninde – hvis Navn Intet gjør til Sagen – erfarer jeg, at de Begge endnu vare ilive. Ved samme Veninde lader jeg Dem vide: at jeg ved Midnatstid den 13de Dennes (det er Overmorgen) indfinder mig ved Fængslet. Hun skal hjælpe dem ud. Vi gaae til min Bopæl, hvor passende Forklædning og falske Passe vil bringe dem over Grænsen. Jeg veed, De er uskyldig i den Brøde, hvorfor De er beskyldt, og at den gode *Lebon* har et Horn i Siden paa Dem fra gammel Tid af. De var engang min Veigjører – en Fader for mig, og -- Taknemmelighed er en republicansk Dyd. Mit Brev maa De for Følgernes Skyld tilintetgjøre!" – Han brændte det, saasart jeg havde erfaret dets Indhold."

„Lyst til Livet opvaagnede atter hos mig, især da jeg saae, at min Fader endnu elskede det. Vor Flugt blev besluttet, og lykkedes. *Petits* Veninde – Arrestforvarerens smukke Datter – hjalp os ubemærkede ud; vor Frelser modtog os, og ved hans Bistand og Pengeunderstøttelse naaede vi uden Hindring Tydsklands Grændser."

„Flere beskrev os Danmark som et godt Land for Fremmede, og vi besluttede at søge vor Tilflugt der. I Hamborg faldt min Fader i en tærende Sygdom – en Følge af Sorg, Fængslet og Flugtens Besværligheder. Ak! hans jordiske Levninger fandt et Hvilested paa hiin Side Elben. Han døde i mine Arme, og jeg var ene i Verden, uden Fødeland, uden Slægt; næsten uden Penge. Min Kummer var stor!